

POSTANOWIENIE

19 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczuk

na posiedzeniu niejawnym 19 lutego 2026 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w P.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Poznaniu
z 7 lutego 2025 r., XV Ca 1997/23,
wydanego w sprawie z powództwa F. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
spółki komandytowej w P.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek pozwanej o zasądzenie na jej rzecz kosztów
postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c. Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli jest oczywiście bezzasadna. Oczywiście bezzasadność skargi powinna być oceniana w powiązaniu z jej celem, którym jest uzyskanie odszkodowania od Skarbu Państwa z tytułu wydania niezgodnego z prawem orzeczenia sądu (art. 417 § 1 w związku z art. 417¹ § 2 k.c.). Mając na względzie, że odpowiedzialność ta wiąże się z istotą władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej, w judykaturze, przy aprobachie Trybunału Konstytucyjnego, utrwaliło się stanowisko, że niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. jest tylko takie orzeczenie, którego nieprawidłowość ma charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 r., SK 4/11, OTK-A 2012, nr 8, poz. 97 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17, z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174, i z dnia 13 stycznia 2017 r., III CNP 3/16). Rozumiana w ten sposób bezprawność zaskarżonego orzeczenia musi stanowić wykładnik oceny, czy złożona skarga podlega merytorycznemu rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy.

W okolicznościach sprawy powódka F. Sp. z o.o. S.k.a. w P. wskazała, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z art. 45 ust. 5 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2025 r., poz. 1362, dalej – „u.k.k.”). Ten sam przepis powołany został w podstawach skargi – zdaniem powódki zaskarżony wyrok rażąco narusza przepisy prawa materialnego, tj. art. 45 ust. 5 u.k.k.

Podłożem skargi była teza powódki o dokonanej przez Sąd Okręgowy rażąco błędnej wykładni art. 45 ust. 5 u.k.k. w zakresie początku biegu terminu wskazanego w tym przepisie. Należało jednak wskazać, że interpretacja powołanego przepisu nie była jak dotąd przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, a tym bardziej brak jest w tej materii utrwalonej linii orzeczniczej tego Sądu. Przeciwnie, problem interpretacyjny stanowiący *clou* skargi jest obecnie przedmiotem przedstawionych Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnień prawnych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2025 r., III

CZP 15/25) i postępowania toczącego się przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 267 TFUE (por. sprawa C-566/24, *Helpfind Recovery*), a judykatura sądów powszechnych nie jest jednolita. Wydając zaskarżony wyrok Sąd *a quo* opowiedział się za jednym ze stanowisk występujących w orzecznictwie, przy czym argumenty powołane na rzecz tego zapatrywania, mimo że niebezdyskusyjne, nie wykraczały poza granice wykładni prawa.

W konsekwencji, nie negując wagi racji powołanych przez skarżącą na rzecz preferowanego przezeń stanowiska, dominującego skądinąd w doktrynie, interpretacja przyjęta przez Sąd *a quo*, w braku ustabilizowanej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego, nie poddawała się kwalifikacji w kategoriach oczywistego, bezdyskusyjnego, błędu. Tymczasem tylko taka – niepodlegająca dyskusji i widoczna *prima vista* – wadliwość zaskarżonego orzeczenia może uzasadniać odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa na podstawie art. 417¹ § 2 k.c.

Podkreślenia wymagało w tym kontekście, że kontrola legalności rozstrzygnięcia sądu w postępowaniu ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma specyficzny charakter. Nie służy – inaczej niż w przypadku skargi kasacyjnej – zmianie nieprawidłowego rozstrzygnięcia lub otwarciu drogi do ponownego osądzenia sprawy zgodnie z wykładnią prawa przyjętą przez Sąd Najwyższy, lecz zbadaniu, czy zachodzą przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Warunki te nie są spełnione, jeżeli sąd dokonał wyboru jednego z możliwych sposobów interpretacji przepisów prawa, choćby nawet interpretacja ta w ocenie Sądu Najwyższego byłaby nieprawidłowa i w postępowaniu kasacyjnym uzasadniałaby uchylenie zaskarżonego orzeczenia (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2024 r., II CNPP 39/22 i z dnia 8 stycznia 2026 r., II CNPP 12/22 oraz powołane tam dalsze orzecznictwo).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

Wniosek o zasądzenie kosztów postępowania skargowego na rzecz pozwanej oddalono, ponieważ w odpowiedzi na skargę ograniczono się do wniosku o jej oddalenie, nie podnosząc żadnych żądań ani argumentów w przedmiocie przyjęcia jej do rozpoznania.

Paweł Grzegorzczuk

(K.G.)

[a.ł]